Пише: Александар Лазић
среда, 08 јул 2009 01:57

(Из Архиве НСПМ-а, 11.06.2006)

Поводом Светског првенства у фудбалу (Немачка, 2006)

Као власник неколико вредних резултата у праћењу фудбалских утакмица (ове године сам, успављи се на две од три посматране, већ поставио лични рекорд), осетих потребу да изнесем своје виђење хистерије коју та игра носи. И да допринесем рушењу неколико митова.

Први мит фудбал хиротонише у "најважнију споредну ствар на свету"; иако дотично пикање лопте има масу поклоника, можемо га, у најбољем случају, ставити у ранг онога што је дворска луда пружала краљевима: онемогућавање размишљања о себи. Чињеница јесте да просечан фанатик не може да дигне главу од троструких преноса, комбинованих децом-женом, злочестом бешиком, оброцима и (опционо) послом, али никакве важности ту нема: само непатворена досада. (Од фудбала су досадније само емисије о фудбалу.) Непосредна последица те досаде јесте да је беда људског бивствовања најуочљивија после лоше фудбалске утакмице.

Други мит говори о неслућеним могућностима мушких који не гледају фудбал да смувају нешто женско; настао је додавањем непокретности мушког фудбалског дела на сумњиве теорије вероватноће. Лично сматрам да је ово већа подвала него прва; то одговорно изјављујем јер сам, као пасионирани нељубитељ, три пута учествовао на овом незваничном шампионату који доноси фудбалско првенство, и то без уписивања у листу стрелаца. Уосталом, размислите да ли вам се неко женско биће похвалило да је свога мужа упознало док јој је ех-дечко гледао фудбал?!

Трећа ствар фудбалске митологије везана је за нашу тзв. надареност за ову игру. (Годинама нас је на то *ложио* Пеле – увек је нешто рачунао на нас као фаворите из потаје – овог првенства га не приметих јер се *можебити* ни је снашао коју репрезентацију/државу треба да похвали.) А истина је сасвим другачија: суштина фудбала некомпатибилна је с нашим генетским кодом. Фудбал је игра за 19. век – огромна (степска?) пространства, ништа не значе ни минути а камоли секунде; последња (временска) ставка је знаковита – у осталим колективним спортовима могуће

је преломити ствари у последњим секундама, што одговара нашем кампањском менталитету.

Четврти мит каже да је наша фудбалска репрезентација *урекнута*; а биће да је један од оних који су нас *обајал и* био и сам други Тито. Ову тезу најречитије образложио је почетком овог миленијума становити Милован Дејановић, нишки "путник кроз време", а донела *истинољубива* "Зона сумрака":

"Наша репрезентација је под проклетством још из Титовог времена. Оно се навукло на наш тим на Светском фудбалском првенству у Немачкој 1974. године... Уз помоћ црне и вуду магије су нас победили и Холанђани са 6:1. Шестица је сатанин број и зато су нам и дали толико голова; зашто рецимо није било 5:1 или 7:1?"

Ево, сад је било 1:0 – нисмо победили Холанђане али смо били далеко и од једне шестице (у мрежи) а камоли од три.